

Men jeg tror nu nok, at det er noget med Daabens Ord, som han vil have sagt i en anden Mening.“

„Ja, Vorherre er en taalmodig Mand,“ sagde Frk. Katinka med usædvanligt Eftertryk.

„Ja, det er et Sandhedens Ord, Frk. Gude,“ istemte Væveren, foldede sine røde Hænder og sad et Øjeblik hensunken i tankefuld Tavshed.

Men snart spillede igen Smilet i hans Ansigt, og han sagde:

„Men hvordan gaar det saa egentlig med Jeres egen nye Profet da? Ja for vi har natyrlig ogsaa hørt baade et og andet om det derovre til vort. Og det er jo da helt mærkeligt, hvad der saadan fortælles. Han skal jo ligefrem være begyndt at gøre Mirakler nu.“

„Saa-aa, det har jeg dog ikke hørt “

„Ja ja — han har da allenfals faaet Skik paa hende, den sorte Trine, som I kalder hende, . . . hende, der nok var forlovet med Povelsen, inden han kom paa Seminariet. Det maa da næsten kaldes et Mirakkel, skulde jeg tro. Og saa er der jo ogsaa en gammel Mand dernere i Lejet, som han skal have kureret for Drukkenskab — . . . og det bare ved at gaa ham forbi en Aftenstund og endda ikke sige saa meget som et eneste Ord.“

„Ja saadan fortælles der jo.“